

လျှို့ဝှက်သောသို့လ်

ဆောင်းချေခြည်

အခန်း (၁)

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ ... ဤဇာတ်လမ်းထဲမှ ဇာတ်ကောင်များ နေထိုင်ရာနိုင်ငံ၊ ဇာတ်လမ်း အကြောင်းအရာ၊ ဇာတ်ကောင်ကာရိုက်တာများ အားလုံးသည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးယဉ် ဖန်တီးထားသော တည်ရှိမှုများ သက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ပတ်ဝန်းကျင်က အချိန်အားဖြင့် ညနေစောင်း နေဝင်ရီသရော အချိန်ဖြစ်၍ နေရာက ရပ်ကွက် တစ်ခု၏ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုရပ်ကွက်၏ လမ်းမကြီး နံဘေး တစ်နေရာတွင် ခဲရောင်ကား တစ်စီးက ရပ်ထားလေသည်။ ။ ထိုရပ်ထားသော ကားထဲက လူနှစ်ယောက်သည် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူမှန်သမျှကို အကြည့် မလွဲစတမ်း စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

"ဒီကောင် ဒီနေ့လည်း သူ့အိမ်ကို ပြန်လာပါ့မလား ..."

တစ်ယောက်က သိပ်မမျှော်လင့်ထားတဲ့ လေသံဖြင့် ပြော၏။ ကျန်

တစ်ယောက်ကတော့ ...။

"လာမှာ ပါ ကိုစန်းရယ် ဒီကောင့်ကို သိပ်မကြာခင်ကပဲ ဖမ်းဝရမ်း ထုတ်လိုက်ပြီ ဆိုတော့ တစ်နေရာကို ရှောင်ပြေးဖို့ သူ့အိမ်က ပစ္စည်းတွေကို လာယူမှာ ပဲ ..."

သူတို့ နှစ်ယောက် လူတစ်ယောက်ကို ဒီနေရာမှာ လာစောင့်နေတာ နှစ်ရက်ခန့်ပင် ရှိနေပါပြီ။ သူတို့ လာစောင့်နေသည့် လူ၏ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကားကို ရပ်ထားတာတော့ မဟုတ်။ ထိုအိမ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည့် နေရာလောက်တွင် သာ ကားရပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ။ အိမ်ရှေ့တည့်တည့် သွားရပ်ထားပါက သံသယ ဝင်သွားနိုင်သည် ။ သူတို့ ကားကို မြင်တာနှင့် တရားခံက ထွက်ပြေးသွားနိုင်သည် ။

"ကိုစန်း ဟိုမှာ လာနေပြီ ဟိုမှာ လာနေပြီ ..."

ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာနေသော လူတစ်ယောက်။ ထိုသူက ဦးထုပ် ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်း၍ မျက်လုံးတို့ က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် လေ့လာနေလေသည် ။

"ခဏနေဦး ဒီနားရောက်မှ ဖမ်းမယ် ကားပေါ်က မဆင်းနဲ့ ဦး ..."

တစ်ယောက်က စိတ်လောပြီ ဆင်းဖို့ လုပ်နေတာကြောင့် ကိုဆန်းဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က လှမ်းတား လိုက်ရ၏။ တရားခံက သူတို့ ရှိနေသည့် ကားအနားသို့ ရောက်လာတော့ နှစ်ယောက်သား ကားထဲမှ ဆင်းလိုက်လေသည် ။ ရဲဝတ်စုံ ယူနီဖောင်းကို မဝတ်ဆင်ထားသည့် သာမန် အရပ်ဝတ်နှင့် နှစ်ယောက်။ တရားခံက သူ့အနားသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ချင်း ကပ်လာနေသည့် လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ သဘောပေါက် သွားပုံရသည်

"ဟား... သေစမ်းကွာ ဒီခွေးကောင် ရဲတွေကတော့ ဘယ်လို သိသွားကြလဲ မသိဘူး ..."

သူစိတ်တိုစွာ ရေရွတ်၍ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့် ပြေးလေသည်

။

"ပြေးပြီ လိုက်လိုက် ..."

ကိုဆန်း အော်လိုက်ပေမဲ့ တကယ်တမ်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား နိုင်တာက အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ကိုဆန်း ကတော့ အနောက် မှာ ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။ ကိုဆန်း ပြေးလိုက်နေရင်းနှင့် ကြည့်လိုက် တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူ့လူနှင့် တရားခံတို့ လုံးထွေး သတ်ပုတ်နေ တာ မြင်လိုက်ရ၏။ ကိုဆန်း သူတို့ အနားကို ရောက်သွားတော့ တရားခံ ကို သူ့လူက လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။

"အမလေး မိုးဖွဲရာ လက်သွက်လိုက်တာ ..."

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖမ်းမိထားသည့် တရားခံကို နှစ်ယောက်သား ရဲ စခန်းကို ခေါ်သွားဖို့ ပြင်ဆင် လိုက်ကြလေသည် ။

စခန်းရောက်တော့ တရားခံကို စစ်ချက်ယူကြသည် ။ ဒီတရားခံက အိမ်ဖောက်ထွင်းမှု လုယက်မှု ဓားထိုးမှုတို့ ဖြင့် လွန်ခဲ့သော သုံးလလောက်က ဖမ်းလို့ မမိခဲ့သော တရားခံဖြစ်သည် ။ သူ့ကို မိဖို့ သူနေထိုင်သည် ဟု သတင်းရသမျှ နေရာတွေကို ရဲကင်းပုန်းတွေ ချပြီး စောင့်ဖမ်းခဲ့ရသည် ။ အခုမှ သာ မိတော့၏။

"အခု ကျွန်တော့်ကိုလည်း မိပြီ စစ်ချက်လည်း ယူပြီးပြီ ဆိုတော့ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြန်မေးလို့ ရမလား ရဲအရာရှိကြီး ..."

ထိုတရားခံက သူ့ကိုအမှုစစ်နေသည့်ရဲအရာရှိ ကိုဆန်းအား မေးခွန်း

တစ်ခုမေးဖို့ စကားစ၏။ အမူအရာကလည်း တော်တော် မေးချင်နေသည့် ပုံစံမျိုးနှင့်...။

"ကဲ... မေး ... ဘာမေးမလို့ လဲ ..."

"ဟို ... ကျွန်တော့်ကို စောစောက ထိုးကြိတ်ပြီးဖမ်းခဲ့တဲ့ ရဲက ယောက်ျားလား မိန်းမလားဟင်..."

"ဘာ ... ဘာရယ်..."

တရားခံမေးလိုက်သော မေးခွန်းကြောင့် ကိုဆန်း ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရ၏။ ရယ်ချင်နေသည့် စိတ်ကို အတင်း ပြန်မျိုချ၍ ...။

"သူလား ... သူက မိန်းကလေးလေ ဘာလို့ မေးတာလဲ မင်းက ..."

"ဪ... သူက မိန်းကလေးလား ..." ပြောပုံက သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ပျက်သွားပုံနှင့်...။

"ဘာလဲ မင်းက သူ့ကို မိန်းကလေးလို့ မထင်လို့ လား ..."

"မဟုတ်ပါဘူး ... လူက မိန်းကလေးနဲ့ တူပေမဲ့ သူ့အရည်အချင်းက ယောက်ျားလေး အတိုင်းပဲ ..."

ပြောရင်လည်း ပြောချင်စရာပင်။ မိုးဖွဲ လုပ်လိုက်၍ တရားခံ မျက်နှာမှာ ဖူးရောင်နေတာက မြင်လို့ ပင်မကောင်း။

"အေး ... အရည်အချင်းကတော့ မင်းကြုံခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ ... မင်းတို့လို ပြစ်မှုသေးတဲ့ တရားခံတွေကို မပြောနဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုးတွေ လူသတ်တရားခံ တွေနဲ့ တောင် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ပြီး ဖမ်းရဲတဲ့ သတ္တိ သူ့မှာ ရှိတယ်..."

"ဗျာ ..."

"သူ့နာမည်ကိုလည်း မှတ်သွားလိုက်ဦး မှုခင်း စုံစမ်းရေးဌာနက ရဲစုံ
ထောက်အရာရှိ မိုးဖွဲ့ဖွဲ့တဲ့ ...

နောက် သူနဲ့ ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ရင်လည်း ရှောင်ပေါ့ကွာ ..."

ခေါင်းကို တွင် တွင် ညိတ်နေသည့် တရားခံကို ကြည့်ပြီး ကိုဆန်း
ပြုံးမိသည် ။ သူထင်ပါသည် ။ မိုးဖွဲ့ကို ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်
သွားမလဲ ဆိုတာ။

လက်စလက်န ပြင်းသလို လက်မြန် ခြေမြန်လည်း ရှိ၏။ တရားခံကို
ဖမ်းသည့်အခါတိုင်းလည်း စိတ်ရော ကိုယ်ရော နှစ်ပြီး ဂရုတစိုက် ရှိ၏။
သူမဒီလို အလုပ်ကြိုးစားနေတာက ရာထူးတိုးဖို့ နာမည်ကောင်းရဖို့ တ
စ်ခုမှ မဟုတ်ပဲ အပြစ်ရှိတဲ့ တရားခံတွေကိုသာ အမိအရ ဖမ်းချင်သည့် စိ
တ်ပဲရှိသူ ဖြစ်သည် ။ အလွန် ခေါင်းမာသည် ဟု ပြောရမလား ...။ တစ်
ဇွတ်ထိုး သမားဟု ဆိုရမလား ...။ သူမသည် တစ်မူထူးခြားသော မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လေသည် ။

ဒီမြို့၏ ရဲဌာနချုပ်ရဲ့ မှုခင်း စုံစမ်းရေးဌာနက ရဲစုံထောက် အရာရှိမ
လေး မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ဟု ဆိုလျှင် သူမအကြောင်း သိသူများက နောက်ကွယ်မှာ
ခေါ်ကြသည့် နာမည်ပြောင် တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည် ။

steel girl ဟူ၏ ... ။

"ဘယ်လိုလဲ သိုလ် ... အဆင်ပြေရဲ့ လား ... ဘာထူးခြားမှု ရှိသေးလဲ ..."

ဒေါက်တာ မင်းမင်းခန့်က သိုလ်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အကဲခတ်၍ မေးလိုက်လေသည်။ ။ ဒေါက်တာမင်းမင်းခန့်က စိတ်ပညာ အကြံပေး ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ သိုလ်က သူ့လူနာဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာမင်းမင်းခန့်၏ ဆွေးနွေးခန်း ရုံးခန်းသို့ တစ်လ တစ်ခါလောက်တော့ လာဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဘာမှ တော့ မထူးခြားပါဘူး အားလုံးပုံမှန်ပါပဲ ဒီတလောမှာ မိုလ်ဆိုတဲ့ ကောင် ပျောက်နေတယ်..."

"ဒါဆို အခြေအနေ ကောင်းတာပေါ့ မင်းရဲ့ စိတ်ထဲက ကိုယ်ပွား မိုလ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက် ဒီလိုပဲ ပျောက်နေရာကနေ ထာဝရ ပျောက်သွားမယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ ..."

"ကျွန်တော်က ပျောက်သွားစေချင်ပေမဲ့ သူဘာလို့ ဆက်ရှိနေမှန်း ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူး ..."

"ပျောက်စေချင်နေပေမဲ့ မပျောက်သွားတာက မသိစိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲနေလို့ ပေါ့ သိုလ်ရယ်..."

မင်းရဲ့ အဲဒီ မသိစိတ် ဖိစီးမှုကို ဖျောက်ပစ်နိုင်မှ သိုလ်ဆိုတဲ့ မင်းက သိုလ်အဖြစ်နဲ့ ပဲ ဆက်ရှိနေနိုင်မှာ ..."

တကယ်တော့ သိုလ်ရဲ့ စိတ်ရောဂါသည် နျူရီးဆစ် စိတ်ရောဂါများထဲက တစ်ခုဖြစ်သည့် ဟစ်စတီးရီးယားဟု ခေါ်သော စိတ်ရောဂါ တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ။ (ဟစ်စတီးရီးယား ရောဂါသည် သည်းမခံနိုင်သော စိတ်သောကများ စိတ်ဖိစီးမှုများကို ကာကွယ်ရန် မိမိကိုယ်ကို လူတစ်ကိုယ် စိတ်နှစ်မျိုး ဖြစ်လာစေသည့် စိတ်ရောဂါမျိုး ဖြစ်သည်။)

"ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ တခြား စိတ်တစ်မျိုး မိုလ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က အရမ်း ဆိုးဝါးတဲ့ သူ မဟုတ်ပါဘူး သူက သူ့ဟာသူ အေးဆေး နေတာဆိုတော့ ဘာပြဿနာမှ ရှိမလာနိုင်ဘူးလေ ... အလျင်လို အလောတကြီးနဲ့ ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သိုလ်ရယ်..."

လူနာကို ပို၍ စိတ်မဖိစီးစေရန်၊ စိတ်သက်သာရာ ရစေရန်အတွက် ထိုစကားကို သူပြောတာဖြစ်သည်။
ဒေါက်တာ မင်းမင်းခန့်နဲ့ သိုလ်က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သူငယ်ချင်း မဟုတ်သော်လည်း အရမ်း ရင်းနှီးကြသည့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါက်တာ မင်းမင်းခန့်က သိုလ်ထက် အသက်ကြီးသူမို့ ညီအစ်ကိုလို ဆက်ဆံရေးလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ရောဂါ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်၍ ဒေါက်တာမင်းမင်းခန့်နှင့် ကုသနေခြင်း ဖြစ်သည်။

"ပြဿနာ ကြီးကြီးတွေ လျှောက်လုပ်နေမှ မဟုတ်ဘူးလေ မိုလ်ဆိုတဲ့ စိတ်တစ်မျိုး ရှိနေတာကိုက ကျွန်တော့်ရဲ့ အားနည်းချက် တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ အဲဒါကိုပဲ မလိုချင်တာ ..."

"ဟိုတစ်နေ့က အန်တီဒေါ်ယာတောင် အစ်ကိုကို မေးနေသေးတယ် မင်းအကြောင်းကို ..."

"ဘာမေးတာလဲ ..."

"မင်း အစ်ကို့ဆီမှာ ကုသနေတာကို သူတို့ သိထားတော့ မင်းရဲ့ ရောဂါ အခြေအနေကို မေးတာ ..."

"သူတို့ " ဆိုတာက သိုလ်ရဲ့ မာမီ ဒေါ်ဒေါ်ယာနဲ့ သိုလ်ရဲ့ ဒက်ဒီ ဦးခန့်ထည်ကို ပြောတာဖြစ်သည်။

သူမာမီ သိသွားတာနှင့် ဘာကိစ္စပင် ဖြစ်ဖြစ် သူ့ဒက်ဒီ နားထဲသို့ ရောက်

မှာ ဖြစ်သည်။ ။

"အစ်ကို ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ ..."

"မင်း မှာ ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ပြောခဲ့တာပေါ့ကွာ ... သိုလ်ရဲ့ အခြေအနေက မစိုးရိမ်ရပါဘူး နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ဖိစီးနေတဲ့ ကိစ္စလေးတွေကို ဆွေးနွေးပေးရုံပါပဲပေါ့ ဒါပဲ ပြောလိုက်တယ်..."

သိုလ်က သူ့ရဲ့ ရောဂါ အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ပါ။ သိုလ်မန်နေဂျာ ကိုစွမ်းနဲ့ ဒေါက်တာ မင်းမင်းခန့်တို့ နှစ်ယောက်သာ ဒီရောဂါ အကြောင်းကို သိထားကြသည်။ ။

"ဒက်ဒီနဲ့ မာမီသာ ဒီအကြောင်းတွေ သိသွားရင် ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ကိုင် လွှမ်းမိုးမှုတွေ ဆက်လုပ်လာလိမ့်မယ် အဲဒါကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး .. အခုလက်ရှိ ကျွန်တော့် အလုပ်ကို သူတို့ က သဘောကျတာမှ မဟုတ်တာ အခု ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါက စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့်လို့ သာ ပြောကြည့်လိုက်ပါလား ကျွန်တော်အခု လုပ်နေတဲ့ စာရေးဆရာ အလုပ်ကြောင့်လို့ လက်ညှိုး ထိုးလိမ့်မယ်..."

သိုလ်က နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ သူ့အောင်မြင်မှု ကျော်ကြားမှုက နိုင်ငံ၏ လူထုကို လွှမ်းမိုးနိုင်သူများ စာရင်းထဲတွင် ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိနေ၏။ သိုလ်ရဲ့ IQ သည် 140မို့ IQ မြင့်သော ကျော်ကြားသူများ ထဲတွင် လည်း သိုလ်က ပါဝင်လေသည်။ ။ (လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ရဲ့ IQ ဟာ ပျမ်းမျှ 80 နဲ့ 120 အကြား ရှိကြတယ်။ 120 ထက်များ ရင် သိပ်ထူးချွန်တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ၈၀ ထက်နည်းရင်တော့ ဉာဏ်ရည်နိမ့်တယ်လို့ ပြောလေ့ရှိကြ တယ်။ 140 အထက်ကိုမူ ဉာဏ်ကြီးရှင် ပါရမီရှင်ဟု သတ်မှတ်လေ့ ရှိသည်။)

သူ့ဦးနှောက် သူ့အရည်အချင်းနှင့် မိသားစု ပိုင်ဆိုင်သော ထိပ်တန်း

ရောက်နေသည့် ကုမ္ပဏီအုပ်စုမှာ ဆက်ခံသူ မလုပ်ခြင်းကြောင့် ဒက်ဒီန
င့် မာမီက သိုလ်ကို သိပ်တော့ မကျေနပ်လှ။ ထို့ကြောင့်လည်း သိုလ်ရဲ့
အမှားတွေ အပြစ်တွေကို စောင့်ကြည့်နေကြပြီး အခွင့်ကြွပါက စာရေး
ဆရာ အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝင်ရောက် ချယ်လှယ်ကြမှာ ဖြစ်၏။

သူ ဒီစာရေးသည့် အလုပ်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါချေ ။ စာရေးခြင်းသည်
သူ့ဝါသနာ တစ်ခုဖြစ်သလို သူ့ရဲ့ စိတ်ထွက်ပေါက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်သ
ည် ။

ဘဝမှာ ငယ်စဉ်ထဲက ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်
မရခဲ့ပေ။ မိဘများ ၏ လမ်းညွှန်မှုများ နဲ့ သာ သူ ရှင်သန်ခဲ့ရသည် ။ သူ
ရဲ့ ပါရမီရှင် ၊ ဩကြောင့် ငယ်စဉ်ထဲက ဘယ်ပညာရပ်ကို သင်ရမယ်ဘယ်
ကျောင်းကိုမှ တက်ရမယ်အနာဂတ်မှာ အသက်မွေးရမည့် အလုပ်ကိုပင်
ကြိုတင် စနစ်တကျ ရွေးချယ်ပေးထားခဲ့ကြသည် ။

ထို့ပြင် ပြီးပြည့်စုံစွာ ချမ်းသာသော မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းကမို့ အ
ပေါင်းအသင်းဟူသည် လည်း ရွေးချယ် ပေါင်းသင်းဖို့ ခိုင်းစေခံခဲ့ရသည်
။

ထိုသို့ စည်းမျဉ်းတွေနဲ့ နေလာခဲ့ရပြီးနောက် အရွယ်ရောက်လာ
တော့ ဆန့်ကျင်ချင်လာ၏။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ သူမိဘတွေနဲ့ ခွဲနေ၍
ကိုယ့်ဘာသာ ရပ်တည်ခဲ့သည် ။ သူတကယ် လုပ်ချင်သည့် ဝါသနာကို
အကောင်အထည်ဖော်၍ ကြိုးစားခဲ့ရသည် ။ အချိန် ခဏလေးနှင့် သူ
အောင်မြင်ခဲ့တာ သူမိဘတွေရဲ့ ထောက်အပံ့ကြောင့် မဟုတ်။ သူ့အရည်
အချင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ စိတ်ဖိစီးမှု စိတ်သောကများ ကြောင့် သူအခုလို ဟစ်စ်တီး
ရီးယား စိတ်ရောဂါကို ဖြစ်စေခဲ့တာဖြစ်၏။ ပြီးတော့ အခြား အကြောင်း

ရင်းတစ်ခုလဲ ရှိသေး၏။ သိပ်ပြီးပြည့်စုံပြီး သိပ်တော် လွန်းနေသူသည်
လည်း အားနည်းချက်ဟူသည် ရှိတတ်၏။ သို့သော် သူသည် အားနည်းချ
က်ဆိုတာ မရှိချင်ပါ ... ဤစိတ်ခံစားချက်သည် သိုလ်ဟူသော သူ၏ မူရ
င်းစိတ်ဖြစ်၍ ...။ မိုလ်သည် ကား ဤသို့မဟုတ်ပေ ...။

အပိုင်း (၂)

ဒီရက်ပိုင်းမှာ လူသတ်မှု တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည် မို့ ဒီအမှုကို မှုခင်း စုံစမ်းရေးဌာနက စုံစမ်းဖို့ အထက်ကအမိန့်ကျ လာခဲ့၏။ မှုခင်း စုံစမ်းရေးဌာန ဆိုပေမဲ့ လူသတ်မှုလို အမှုကြီးများ အတွက် အတွေ့အကြုံရှိပြီး ကျွမ်းကျင်သည့် သူများ နဲ့ စုံစမ်းဖို့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ထပ်ခွဲ၍ စုံစမ်းရေး လုပ်ကြရသည် ။ ထိုအဖွဲ့ထဲတွင် သူတို့ ဌာန၏ အဖွဲ့မှူး အရာရှိ ပိုင်စိုးရနှင့် သူလက်အောက်က ရဲစုံထောက် အရာရှိငယ်တွေ ဖြစ်ကြသည့် ကိုစန်း၊ ရှင်းသန့်၊ ကိုကျော်စွာ ပြီးတော့ မိုးဖွဲ့ဖွဲ့တို့ ပါဝင်ကြ၏။

ကိုစန်းနဲ့ ကိုကျော်စွာတို့ က အသက် သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်တွေဖြစ်ပြီး မိုးဖွဲ့ထက် အသက်ကြီးသော စီနီယာတွေ ဖြစ်သည် ။ ရှင်းသန့်ကတော့ မိုးဖွဲ့ထက် အသက်ငယ်သော ဂျူနီယာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ အဖွဲ့မှူး ပိုင်စိုးရကတော့ မိုးဖွဲ့နဲ့ အသက်ငါးနှစ်လောက် ကွာ၏ ။ မိုးဖွဲ့အသက်ကတော့ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သည် ။ အဖွဲ့ အစည်းခေါ်ပြီး ဒီရက်ထဲမှာ စုံစမ်းရေး လုပ်ခဲ့သမျှ သက်သေ အချက်အလက်တွေကို တင်ပြ၍ ဖြစ်နိုင်ချေများကို သုံးသပ်ကြသည် ။

အသတ်ခံရသူ - အမျိုးသမီး

အမည်-ငွေနှင်းစက်

အသက်- 26နှစ်

အလုပ်အကိုင်- ဖက်ရှင်မော်ဒယ်လ်

သေဆုံးရပုံ - နှလုံးနေရာ အနီးသို့ ထိုးသွင်းဒဏ်ရာ နှစ်ချက်ကြောင့်
သေဆုံးရသည်။ ။

အခင်းဖြစ်နေရာ -သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးနေထိုင်ရာ အနီးနားပတ်ဝန်းကျင်...။

"အခင်း ဖြစ်နေရာက CCTVကို ဖျက်ဆီးထားတဲ့ အချိန်နဲ့ အသတ်ခံရသူ သေဆုံးတဲ့ အချိန်က နာရီဝက်ကျော်လောက် ကွာနေတယ် CCTVကို ကြိုတင်ဖျက်ဆီးပြီးမှ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်တာ ..."

အခင်းဖြစ် နေရာသည် လူပြတ်သည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်တာမို့ မျက်မြင်သက်သေ ဟူသည် ရှိမနေခဲ့ပါ။

"ဒါဆို တရားခံက ကြိုတင် ကြံစည်ထားပုံရတယ် ဒီအမှုက မတော်တဆ ပြစ်မှု မဟုတ်ဘူးပဲ ..."

"ဟုတ်တယ် အသတ်ခံရသူ အလောင်းနဲ့ လူသတ် လက်နက်ဓားမှာ လက်ဗွေရာ မကျန်ခဲ့တာက လက်အိတ်တစ်ခုခု အသုံးပြု ပြီး သတ်ခဲ့ပုံရတယ် ပြီးတော့ အသတ်ခံရသူ အိမ်ကို ပြန်တဲ့ လမ်းကြောင်းကို တရားခံက အရင်ကတည်းက သိနေသူပဲ ... ဒီအချက်တွေကို ကြည့်ရင် ကြိုတင် ကြံစည်ပြီး လူသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ..."

"ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ် ဒီမှာ ကြည့်..."

မိုးဖွဲက စခရင်ပေါ်သို့ ပရိုဂျက်တာမှ တစ်ဆင့် ပုံတချို့ တင်လိုက်ကာ အားလုံးမြင်အောင် ပြလိုက်လေသည်။ ။

"အသတ်ခံရသူ မိန်းကလေးကို ဓားနဲ့ အသေထိုးသတ်ပြီးတဲ့ အပြင် မျက်နှာကိုပါ ဓားနဲ့ မွန်းသွားခဲ့တာ .ဒါကိုကြည့်ရင် တရားခံက သေဆုံးသူကို အငြိုးနဲ့ တော်တော် မုန်းနေတာမျိုး ဖြစ်ပုံရတယ်... ဒီတော့ သေဆုံးသူ မိန်းကလေးနဲ့ ရန်ငြိုး ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေကို အဓိကထားပြီး ရှာရမယ်..."

မိုးဖွဲရဲ့ အမြင်ကို သူတို့ အားလုံး လက်ခံကြသည်။ ။ ထို့နောက်ကိုစန်းက ...။

"အခင်း ဖြစ်နေရာ အနီးနားမှာ တရားခံရဲ့ ဖိနပ်ခြေရာ တစ်ခု ကျန်ခဲ့လို့ အဲဒီခြေရာကို မနွေက စစ်ဆေးခဲ့ကြတယ်.. ရလဒ် အဖြေကတော့ အဲဒီ ဖိနပ်ခြေရာက ဒီနိုင်ငံထဲမှာ အကန့်အသတ်နဲ့ ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ဖြစ်နေတယ်... နာမည်ကြီး ဖိနပ် ဒီဇိုင်းနာ တစ်ယောက်က ပြီးခဲ့တဲ့ နွေရာသီအတွက် ဒီဇိုင်းထုတ်ခဲ့တဲ့ ဖိနပ်အမျိုးအစားပဲ ဒီနိုင်ငံထဲမှာ အဲဒီ ဖိနပ်ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သူက အယောက် နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိတယ်..."

"Ok အဲဒီလူတွေထဲက သေဆုံးသူနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိတဲ့ လူတွေကို ရွေးထုတ်ပြီး သူတို့ ကို စုံစမ်းပါ ..."

အဖွဲ့မှူး ပိုင်စိုးရက အားလုံးကို တာဝန်ကိုယ်စီ ခွဲပေးခဲ့ပြီး မီတင်ကို အဆုံးသတ်၏။ ပြီးနောက် အခန်းထဲက ထွက်ခါနီးတွင် ...။

"မိုးဖွဲ နင်ငါနဲ့ ခဏလာတွေ့ ..."

ပိုင်စိုးရက မိုးဖွဲကိုပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ။ အားလုံးရဲ့ မျက်

လုံးတွေက မိုးဖွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီး ...။

"မိုးဖွဲ နင်ဘာအပြစ် လုပ်ထားပြန်ပြီလဲ ..."

"အဲဒါ ဆူဖို့ ခေါ်နေတာ ..."

"ဟုတ်တယ် အဖွဲ့မှူး မျက်နှာကိုကြည့် တည်တင်းနေတာပဲ ..."

တစ်ယောက် တစ်မျိုး ဝိုင်းပြောနေကြပေမဲ့ သူမကတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တောင် ဘာအပြစ်လုပ်လို့ လုပ်ထားမိမှန်း မသိပါချေ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် "နင် ဘာအပြစ်လုပ်ထားလဲ" ဟု ပြန်မေးနေမိသလို ပြန်စဉ်းစား နေရသည်။ ။

သူမ အဖွဲ့မှူး ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်သွားတော့ ပိုင်စိုးရက သူ့အလုပ် စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ သူမက သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်တော့ သူမကို မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပိုင်စိုးရက ကြည့်နေလေသည်။ ။

"မိုးဖွဲ နင်ဟိုတစ်နေ့က တရားခံတစ်ယောက်ကို ဖမ်းတာ တစ်ယောက်ထဲ သွားခဲ့တယ်ဆို ..."

"ဟို ... အဲဒါက တခြားလူတွေကို ခေါ်ဖို့ အချိန်မရတော့လို့ ပါ တခြားအကူတွေကို စောင့်နေရင် တရားခံ လွတ်သွားမှာ စိုးလို့ မိုးဖွဲ တစ်ယောက်တည်း လုပ်လိုက်ရတာပါ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး အဖွဲ့မှူး ..."

"နောက်မဖြစ်စေရဘူး ဆိုတာက အမြဲတမ်း ဒီလိုလုပ်ပြီးမှ ပြောတတ်တဲ့ စကား ပြီးတော့ အဲဒီစကားကို နင်က လိုက်နာတာမှ မဟုတ်တာ မိုးဖွဲဖွဲရယ်..."

သူမအတွက် ပိုင်စိုးရက အမြဲ စိုးရိမ်တတ်၏။ အခုလည်း သူမကို စိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာမှန်း သူမသိပါသည်။ ။

ပိုင်စိုးရက သူမ ရဲသင်တန်း ကျောင်းတက်နေစဉ် ကတည်းက ရဲအရာရှိ တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ သူမ ဒီဌာနကို ဂျူနီယာအနေနဲ့ ရောက်လာ တော့ ပိုင်စိုးရက စီနီယာဖြစ်နေပါပြီ။ အခုမိုးဖွဲ စီနီယာ ရဲစုံထောက် ဖြစ် လာတော့ ပိုင်စိုးရက အဖွဲ့မှူး အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် အလုပ်အတူ တွဲလုပ်ခဲ့ကြသည့် ခင်မင် ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအ တာက သူငယ်ချင်းတွေလို မောင်နှမတွေလိုပါပဲ။

"နင့်ကို ငါပြောလို့ မရ တားလို့ မရလို့ သာ လွှတ်ထားရတာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရတာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များ လဲ ပြီးတော့ နင်က မိန်းကလေး ..."

"မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် မိုးဖွဲမှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တန်းတူ ယှ ဉ်ပြိုင်ရဲတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိပါတယ်..."

မှန်တော့ မှန်ပါသည် ။ မိုးဖွဲက ရဲသင်တန်းကျောင်း တက်ခဲ့စဉ်က တိုက်ခိုက်ရေး ကိုယ်ခံပညာမှာ ထိပ်ဆုံးအဆင့်နဲ့ အောင်မြင်ခဲ့သူ တစ် ယောက်။

"သိတယ်လေ သိနေပေမဲ့ မိန်းခလေးမို့ စိုးရိမ်တာက စိုးရိမ်တာပဲ မိုး ဖွဲ ပြီးတော့ ငါ့ထက် ပိုစိုးရိမ်တာက နင့်အမေပဲ ..."

မိုးဖွဲ အမေ ဒေါ်ခင်ခင်သွယ်က သူ့သမီးကို စိတ်မချ၍ ပိုင်စိုးရကို ခ ဏခဏ မှာ ၏။ မိုးဖွဲကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ။ မိုးဖွဲတို့ က သားအမိ နှစ် ယောက်ပဲ ရှိတာဖြစ်သည် ။ မိုးဖွဲ၏ ရဲဝန်ထမ်းအလုပ်၌ ခံယူချက် ပြင်းပြသည့် စိတ်ကို သိထားတာမို့ စိတ်မချ၍ တားချင်သော်လည်း တား ၍ မရခဲ့ပါချေ ။

"မေမေကတော့ စိုးရိမ်မှာ ပေါ့ အမေပဲလေ ဒါပေမယ့် မိုးဖွဲမှာ လည်း မိုးဖွဲ လုပ်ရမယ့် တာဝန်တွေရှိတယ်...ဒါကို မေမေလည်း နားလည်မှာ ပါ

မိန်းကလေးမို့လို့ နုနုရွရွ နေရမယ်ဆိုရင် အစတည်းက ဒီလို ရဲစုံထောက် အလုပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ..."

မိုးဖွဲတို့ က ခေါင်းမာ၏။ အရင်က သူမသည် ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူမအဖေ ရဲအရာရှိ ဦးဝေလ ဆုံးသွားခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မှ သူမ ဒီလို စိတ်ဓာတ် မာကျော လာခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

ဦးဝေလသည် မိုးဖွဲ အထက်တန်းကျောင်း ပြီးသည့်အချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သတ်သောကြောင့် သေဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဘာကြောင့် သတ်တယ် ဘယ်သူ သတ်တယ် ဆိုတာကို ဘာသက်သေမှ မကျန်ခဲ့သလို လုံးဝ စုံစမ်းလို့ လည်း မရခဲ့ပေ။ ထိုအချိန်က ပိုင်စိုးရသည် ဦးဝေလ၏ လက်အောက်က ဂျူနီယာ ရဲစုံထောက်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။ ထိုအမှုတွင် တရားခံ မမိခဲ့၍ အခုချိန်ထိ ပိုင်စိုးရ မိုးဖွဲတို့ သားအမိအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရ၏။

ထိုအချိန်က ဖခင်ဖြစ်သူကို သတ်သည့် လူသတ်သမား တရားခံကို ဖမ်းမမိခဲ့တာကြောင့် မိုးဖွဲဖွဲဆိုသည့် သူမကို ရဲစုံထောက် တစ်ယောက် ဖြစ်လာစေခဲ့သည့် အဓိက အကြောင်းအရင်း တစ်ခု ဖြစ်သည် ။

ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူ တရားခံ မှန်သမျှကို သူမ အားကြိုးမာန်တက် ဖမ်းဆီးတတ်သည် က သူမအဖေရဲ့ အမှုလို လွတ်မြောက်နေသည့် တရားခံမျိုး မရှိစေရန် ဖြစ်သည် ။ ဒါက သူမ ရည်ရွယ်ချက်ပင်။

"မနေ့က ဖိနပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူအယောက် နှစ်ဆယ်ကို စုံစမ်းကြည့်လို

ကံတော့ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်က သေဆုံးသူ မိန်းခလေးရဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေတယ်... ကျန်တဲ့ သူတွေနဲ့ ဆက်စပ်မှု ရှိနိုင်ချေ အနည်းဆုံးပဲ သူတစ်ယောက်ပဲ အနီးစပ်ဆုံးနဲ့ ဖြစ်နိုင်ချေအရှိဆုံး ..."

ကိုကျော်စွာက သူစုံစမ်းခဲ့တာကို တင်ပြသည်။ ။

"ဒါဆိုလည်း သူ့ကိုခေါ်ပြီး စစ်ဆေး လိုက်လေ ..."

မိုးဖွဲ စကားကြောင့် ကိုကျော်စွာက အင်တင်တင် ပုံစံဖြင့်...။

"အဲဒီ ရည်းစားဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က ဘယ်သူ မှတ်နေလို့ လဲ ...
ဟို ... နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ ချောချောလေး သိုလ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်
ဒေါ်မိုးဖွဲဖွဲရဲ့ ..."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ ဖြစ်တာနဲ့ ပဲ သူ့ကို ခေါ်
ယူ စစ်ဆေးခွင့် မရှိရတော့ဘူးလား ..."

"အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေဟာ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ခေါ်စစ်ဆေးဖို့ ဆို
တာက ..."

"ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ ကိုကျော်စွာရာ သူ့ကို လူသတ်သမားပါ
လို့ တိုက်ရိုက် စွပ်စွဲနေတာမှ မဟုတ်တာ တာဝန်အရ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း
အရ သံသယရှိသူကို ခေါ်ယူ စစ်ဆေးခွင့်ဆိုတာ ရှိတာပဲ ..."

"မိုးဖွဲ နင်မသိဘူးလား သိုလ်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာက ဒီနိုင်ငံမှာ ဘယ်
လောက် လူကြိုက်များ လဲ ဆိုတာ ..."

လူကြီး လူငယ် မိန်းမယောက်ျား အရွယ်စုံ ကြိုက်ကြတဲ့ စာရေးဆရာ သူ
ပရိတ်သတ်တွေက သူ့ကိုဘယ်လောက် ခရေဇီ ဖြစ်ကြလဲ ဆိုတာရော န
င်သိရော သိရဲ့ လား ..." ကိုစန်းကပါ ဝင်ပြောလေသည်။ ။

သူမ မသိပဲ နေမလား သိုလ်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကို သူ့ရဲ့ စာဖတ် ပရိ

တံသတ်တွေက ဘယ်လောက် ချစ်ပြီး ဘယ်လောက် ရူးသွပ်ကြလဲဆိုတာ သူမ သိပါသည်။ သူ့စာအုပ်တွေကို ထွက်သမျှ အကုန် မဖတ်ဖူးပေမဲ့ တစ်အုပ်စ နှစ်အုပ်စတော့ သူမဖတ်ဖူးပါသည်။

ဖတ်လိုက်တော့လည်း "ဪ သူ ဒါကြောင့် နာမည်ကြီး နေတာပါလား" "ဟု သူမ တွေးမိသွားရ၏။ အရမ်းတော်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထား သော်လည်း တာဝန်အရ လုပ်ရမှာ က သူမတို့ အလုပ်ပဲလေ။

"ဟုတ်ပါပြီ သူနာမည်ကြီး စာရေးဆရာ ဖြစ်တာနဲ့ ပဲ သံသယရှိနေတာကို ခေါ်မစစ်ရတော့ဘူးလား ကဲပြော ..."

"သူက နာမည်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာမို့လို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးတဲ့ ကိစ္စကို မီဒီယာကို ပေါက်ကြားသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ... ပြီးတော့ ငါတို့ မှာ ဘာသက်သေမှ လည်း ခိုင်လုံတာ မရှိသေးဘူး ဖိနပ်ရာရယ်သေဆုံးသူနဲ့ သမီးရည်းစားတွေ ဆိုတာလောက်ပဲ သိရသေးတာဆိုတော့ လူသတ်တရားခံအဖြစ် သံသယရှိသူလို့ ပြောလို့ မရသေးဘူး ... ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်မိုးဖွဲ့သူကို စခန်းကို ခေါ်မစစ်ပဲနဲ့ လူချင်းသွားတွေ့ပြီး စုံစမ်း မေးမြန်းတဲ့ သဘောလောက်ပဲ လုပ်လိုက်..."

ပိုင်စိုးရရဲ့ အဆုံးအဖြတ်နဲ့ မိုးဖွဲ့ရယ် ရှင်းသန့်ရယ် နှစ်ယောက်သား သိုလ်နဲ့ သွားတွေ့ပြီး စုံစမ်းဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သိုလ်နဲ့ တွေ့ရဖို့ ကြိုတင် ချိန်းဆိုထားရသည်။ သူ့ဘက်က confirm ဖြစ်တော့မှ သူမတို့ တွေ့ခွင့်ရခဲ့၏။

သိုလ်ရဲ့ အိမ်မှာ ပဲ သွားတွေတာ ဖြစ်သည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည် တွေ ရောက်နေသော်လည်း အိမ်ရှင်ကတော့ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ သေးပါ။ အိမ်ကြီးက တော်တော် ခမ်းနားလွန်း၍ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေ ရင်းနဲ့ ရှင်းသန့်က အငြိမ် မနေနိုင်ပေ။ မိုးဖွဲ အနားသို့ ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

"စာရေးဆရာ သိုလ်က သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အောင်မြင်ပြီး ချမ်းသာ သလို သူ့မိဘတွေကလဲ အရမ်း ချမ်းသာတာတဲ့ P.S ကုပ္ပဏီအုပ်စုက သူ့ မိသားစု ပိုင်တာဆိုပဲ ...

ဒီလောက် ချမ်းသာလို့ လည်း ဒီလို အိမ်မျိုးနဲ့ နေနိုင်တာ နေမှာ ပေါ့ ..."

"ဣန္ဒြေရရ နေစမ်း ရှင်းသန့်... သူဘယ်လောက် ချမ်းသာကြောင်း အားကျနေရအောင် နင်ကရော ဆင်းရဲနေလို့ လား ..."

အမှန်တော့ ရှင်းသန့်သည် လည်း သူဌေးသား တစ်ယောက် ဖြစ်သ ည် ။ သူ့အဖေက စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ သူ့အမေက ဆေးရုံတစ်ရုံက ဆေးရုံအုပ် ဒါရိုက်တာ တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ ချမ်းသာတယ် ဆိုတာ သူ့ကို ဘယ်မီမလဲ အစ်မမိုးဖွဲရ ယ်... ကျွန်တော်တို့ က သူ့ရဲ့ အစွန်အဖျားလောက်ပဲရှိတာ ..."

မိုးဖွဲက သိုလ်အိမ် အတွင်းဘက်ထဲက ထွက်လာတာကို လှမ်းမြင်လို က်တော့ ရှင်းသန့်ကို ပါးစပ်ပိတ်တော့ဖို့ ရှင်းသန့် ရင်ဘတ်ကို ခပ်ဆတ် ဆတ် လက်ပြန် လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး သတိပေးလိုက်လေသည် ။ ရှင်းသန့် လည်း သဘောပေါက်သွားကာ တစ်ခါတည်း ငြိမ်သွား၏။

သိုလ်က စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဆိုတာထက် မော်ဒယ်လိုလို ရုပ် ရှင်မင်းသားလိုလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ပိုတူနေလေသည် ။ စမတ်ကျကျ နေတတ်ပုံ ရကာ နဂို ရုပ်ရည်ချောမောမှုက သူ့ကို ပို၍ ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေစေ၏။

ဒါကြောင့်လည်း မိန်းကလေး ပရိတ်သတ် ပို၍ များ နေတာ ဖြစ်မည်။

သိုလ်က သူတို့ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ရှင်းသန့်က စတင် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ။

"ကျွန်တော်က (.....)မြို့နယ်ခရိုင် ရဲဌာနချုပ်ရဲ့ မှုခင်း စုံစမ်းရေးဌာနက ရဲစုံထောက်အရာရှိ ရှင်းသန့်ပါ ခင်ဗျ ... ကျွန်တော်က ဆရာရဲ့ စာဖတ် ပရိတ်သတ် တစ်ယောက်ပါ ..."

ရှင်းသန့်က နှုတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ လက်တစ်ဖက်ကလည်း လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ဖို့ အတွက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ။

"ဪ ဟုတ်ကဲ့..."

ရှင်းသန့်က ပြုံးပြီးပြီး ဝမ်းပမ်းတသာ နှုတ်ဆက်နေသော်လည်း သိုလ်က နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံလေး တစ်ချက်သာ ပြုံးလိုက်ပြီး ရှင်းသန့်နဲ့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဒီအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာထဲက သိုလ်ရဲ့ မန်နေဂျာကို ရဲဝန်ထမ်းအစစ်ဖြစ်ကြောင်း ID ကတ်တွေ ပြခဲ့ပြီးပြီမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ဖို့ မလိုတော့ဘူးဟု သူမထင်သည်။ ။ သို့သော် ရှင်းသန့်က စတင်လိုက်ပြီမို့ သူမ မနှုတ်ဆက်ပြန်ရင်လည်း မကောင်းတတ်၍ ...

"ကျွန်မက ရဲစုံထောက်အရာရှိ မိုးဖွဲဖွဲ ပါ သူနဲ့ ဌာန အတူတူပါပဲ ..."

မိုးဖွဲက ဒါပဲပြောပြီး မိတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ သိုလ်က သူမ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်မည် အထင်နဲ့ သူ့လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သော်လည်း မိုးဖွဲက ပြန်၍ လက်မကမ်းခဲ့သောကြောင့် အနည်းငယ် ယောင်နန ဖြစ်သွားရကာ သူ့လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ မိုးဖွဲကို ကြည့်၍ ပြုံးလို

က်သည် ။ ထိုအပြီးက နားလည်ရ ခက်၏။ စိတ်ခုသွားတာလား သဘောကျသွားတာလား ဘာမှန်း မသေချာပေ။ သိုလ်ရဲ့ အပြီးကို ရှင်းသန့်က မြင်လိုက်သော်လည်း မိုးဖွဲကတော့ သတိမထားမိပါ။

"ကိုသိုလ်က သေဆုံးသူ မငွေနှင်းစက်နဲ့ ချစ်သူတွေလို့ သိရပါတယ် အဲဒီအတွက် မေးခွန်းလေးတွေ မေးပါရစေ ..."

မိုးဖွဲရဲ့ စကားကို သိုလ်က လက် ကာပြလိုက်ပြီး ...

"မေးချင်တာ မေးလို့ ရပါတယ် ကိုယ်သိသလောက် ပြန်ဖြေပေးပါမယ်..ဒါပေမဲ့ နံပါတ်တစ် ကိုသိုလ်လို့ မခေါ်ပါနဲ့ သိုလ်လို့ ပဲ ခေါ်ပါ ကိုသိုလ်လို့ ခေါ်တာကြီးက နားထဲ ကန့်လန့် ဝင်နေလို့ ... နံပါတ်နှစ် ငွေနှင်းစက်နဲ့ ကိုယ်က ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး ရည်းစား အဆင့်လောက်ပါပဲ . ..ချစ်သူတွေ အဆင့်ထိ နက်နဲတဲ့ ဆက်ဆံရေးမဟုတ်ဘူး အပျော် တွဲဖြစ်ကြတာလောက်ပါ ..."

မိုးဖွဲ သိုလ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုလိုရင်းတွေက အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ မိုးဖွဲပြောသမျှ စကား အခွန်းတိုင်းကို အဓိပ္ပာယ်တွေ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာနေတာက မဖြစ်မနေ လိုအပ်နေလို့ လား။ ဒီလူက ဘာလဲ ...

"ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်မှုမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုသိုလ်နဲ့ ဩော်ဆောရီး သိုလ်နဲ့ မငွေနှင်းစက်တို့ က ရင်းနှီးတဲ့ ဆက်ဆံရေး ရှိကြတယ် ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်နော်..."

သူမ စကားပြောပုံ ကျွမ်းကျင်တာကို သိုလ်သတိထားမိသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ မှန်ပါတယ်..."

"မငွေနှင်းစက်နဲ့ နောက်ဆုံး ဘယ်အချိန်မှာ တွေ့ဆုံခဲ့သေးလဲ ..."

"သူ့ မသေဆုံးခင် ပြထမရကကြပါ ..."

"ဘာအတွက် တွေ့ဆုံပြီး ဘယ်မှာ တွေ့ဖြစ်ကြတာလဲ ...။"

သိုလ်ကို မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက် မေးနေတာက မိုးဖွဲဖွဲဆိုတဲ့ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ရှင်းသန့်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ noteမှာ လိုက်မှတ်နေတာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို သိုလ် သတိထားမိသည်။ ။

"ဘာအတွက် တွေ့ဆုံတာလဲ ဆိုတာကတော့ ပြောဖို့ မလိုဘူး ထင်တယ် သမီးရည်းစားတွေမို့လို့ dateလုပ်တာမျိုး ရှိနိုင်တာပဲလေ ... တွေ့ဆုံရခြင်း အသေးစိတ်ကတော့ personal ဖြစ်နေလို့ ပြောဖို့ မလိုအပ်လောက်ဘူး ထင်တယ်... တွေ့ဖြစ်ကြတဲ့ နေရာကတော့ ကိုယ့်ပရိတ်သတ် တစ်ယောက် ဖွင့်ထားတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ပါ ... ကိုယ်က အဲဒီ ကော်ဖီဆိုင်ရဲ့ အပြင်အဆင်နဲ့ ကော်ဖီအရသာကို ကြိုက်လို့ အမြဲလိုလို သွားဖြစ်တယ်...

ငွေနှင်းစက်လည်း မကြာခဏ အဲဒီဆိုင်ကို ရောက်ဖြစ်ပါတယ် သူနဲ့ ကိုယ်က ကော်ဖီအရသာ အကြိုက်ချင်းတူတယ်လေ ..."

"သူ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူ့မိသားစုကတော့ ငွေနှင်းစက်က ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးကောင်းတဲ့ သူတစ်ယောက်မို့လို့ သူ့မှာ ရန်ငြိုးရန်စ မရှိဘူးလို့ ပြောကြတယ်... သိုလ်ရော သတိထားမိတာမျိုး ရှိလား ... ဒါမှမဟုတ် ငွေနှင်းစက်က သိုလ်ကို ပြောပြတာမျိုးရော ရှိလား ..."

မိုးဖွဲက သိုလ်ကို မေးခွန်း မေးပြီးတိုင်း အကဲခတ်သလို သူ့မျက်နှာကို သေချာ ကြည့်ဖြစ်၏။ သိုလ်ကငွေနှင်းစက် အသတ်ခံရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ခံစားရသည့်ပုံ အပေါ်ပါ။ သူ့ကြည့်ရတာ အေးဆေးလွန်းနေသည်။ ။

"အဲဒီလိုမျိုး မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ် ဘာလို့ လဲ ဆိုတော့ ငွေနှင်းစက်

က လူချစ်လူခင်များ တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ အခင်း ဖြစ်နေရာမှာ တရားခံရဲ့ ဖိနပ်ရာ သက်သေ ကျန်ခဲ့ ပါတယ်..."

စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီဖိနပ်ရာက နာမည်ကြီး ဖိနပ်ဒီဇိုင်းနာ တစ်ယောက်က ပြီးခဲ့တဲ့ နွေရာသီအတွက် အကန့်အသတ်နဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ဒီဇိုင်းလို့ သိရတယ်... ပြီးတော့ အဲဒီဖိနပ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူကလဲ ဒီနိုင်ငံ မှာ လူအယောက် နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိတယ် အဲဒီ ပိုင်ဆိုင်သူတွေထဲမှာ သိုလ်လည်း ပါဝင်တယ်လို့ စုံစမ်းသိရှိ ရပါတယ်..."

မိုးဖွဲဖွဲရဲ့ စကားကို သေချာ နားထောင်နေရင်းနဲ့ ဘာကို ပြောချင်တာမှန်း သူသိလိုက်ရ၏။

"ဆိုလိုချင်တာကို ကိုယ်သဘောပေါက်ပြီ ငွေနှင်းစက်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်ပြီးတော့ သက်သေ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖိနပ်ရာကလည်း ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ ဖိနပ်နဲ့ ပုံစံတူပဲ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို သံသယဝင်ပြီး လာစစ်ဆေးတယ် ကိုယ်ပြောတာ မှန်လား ..."

"ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ..."

မိုးဖွဲက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြော၏။

"ဟို ဆရာ့ကို သံသယဝင်တယ် ဆိုတာ တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေ ကြောင့်ပါ တရားခံအဖြစ် သံသယ ရှိတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ အထင်မလွဲပါနဲ့ ..."

ရှင်းသန့်က ပြာပြာသလဲ ဝင်၍ ရှင်းပြနေသည် ။

"ရပါတယ် ဒါက ပြည်သူ့ရဲတွေ လုပ်ရမယ့် တာဝန်ပဲလေ ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ကိုယ်တို့လို နိုင်ငံသားတွေက ပူးပေါင်း ပါဝင်ပေးရမှာ

ပေါ့ ... ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုပဲ သံသယရှိရှိ စုံစမ်းစစ်ဆေးလို့ ရပါတယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့ အခုလို နားလည်ပေးလို့ ကျေးဇူးပါပဲ အခု သိုလ်ဆီမှာ ရှိတဲ့ ဖိနပ်ကို စစ်ဆေးဖို့ ပေးလိုက်နိုင်မလား ..."

"Oh ... ရပါတယ် ရပါတယ်...ပေးရမှာ ပေါ့ ..."

သိုလ်က သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို သူ့အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ ထားသည့် အခန်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်၊ လက်ကိုင်အိတ်၊ ဦးထုပ်၊ နာရီအပြင် ဖန်စီလက်ပတ် ဟမ်းချိန်း လက်စွပ်တွေကအစ သူနေရာနဲ့ သူ ဘီရိုတွေ နံရံကပ် မှန်တွေ အံ့ဆွဲတွေနှင့် အသီးသီး နေရာချ ထားသည်။

အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည် ဆိုရင်ပဲ ရှင်းသန့် တစ်ယောက်ခေါင်းတွေပင် ချာလည်လည်အောင် လိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

ပြီးတော့ မိုးဖွဲအနားသို့ ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးပြောသေး၏။

"အနုပညာရှင် star တစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းလား စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းလား အသဲကွဲဘူး အစ်မ" တဲ့ ...။

ရှင်းသန့် ပြောရင်လည်း ပြောချင်စရာပင် သူမလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာ တောင် ကိုယ့်ရဲ့ အသုံးအဆောင်ဆိုတာ ဒီလောက် များများ စားစား မရှိပေ။ အဝတ်အစားဆို ဘီရိုတစ်လုံးပင် မပြည့်ပါ။ ဖိနပ်ဆိုလည်း နှစ်ရံ သုံးရံလောက်ပဲ ရှိ၏။ ဖန်စီ အသုံးအဆောင်ဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပေ။

သိုလ်ဆိုသည့် လူသည် သူ့ဖက်ရှင်ကိုတော်တော် အလေးထားပုံ ရသည်။ တစ်ဖက်က ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း သူ့လို နိုင်ငံကျော် စာ

ရေးဆရာ ချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကလူ တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဒီလို နေထိုင်သည် ဆိုတာကတော့ အံ့သြစရာတော့ မဟုတ်ပေ။ သူက သူမ တို့လို သာမန် အသိုင်းအဝိုင်းက သာမန် အလုပ်အကိုင်နှင့် မထင်မရှား လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာပဲလေ ဟု တွေးမိ၏။

ထိုနေ့က သိုလ်နှင့် တွေ့ပြီး မေးမြန်း စုံစမ်းခဲ့ခြင်းက အဆင်ပြေခဲ့ပါ သည် ။ သံသယ ဖြစ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရှိ ခဲ့သော်လည်း မိုးဖွဲ သူ့အကြည့်တွေကို သိပ်သဘောမကျပါချေ ။ လူကို ကြည့်ပုံ ကြည့်နည်း က သံလိုက်ဓာတ်နဲ့ ဆွဲငင်နေသလိုလိုနှင့်...။

မိုးဖွဲဖွဲ ဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း ဆွဲငင်သမျှကို တွန်းကန်တတ်တဲ့ သီအိုရီတို့ နှင့် ဆိုတာကို အဲဒီ တစ်ယောက်မသိလို့ ပဲ နေပါလိမ့်မည်။
